

Den svenske Regering indbød i Maj 1920 den danske og den norske Regering til sammen med Sverige at deltage i et fælles Arbejde til at frembringe en gennemset, i Hovedsagen ensartet Lovgivning paa Statsborgerrettens Omraade. Danmark og Norge tog mod Indbydelsen, og de afsluttende Forhandlinger fandt Sted i November 1923 med Vedtagelsen af Lovudkast for alle tre Lande, der i alle væsentlige Punkter er indbyrdes overensstemmende; dog har den danske Grundlovs § 50 (Ingen Udlænding kan faa Indfødsret uden ved Lov) forhindret, at Danmark kunde slutte sig til Reglerne om Naturalisation i en med det norske og svenske Udkast stemmende Skikkelse.

Det danske Udkast, der ved nærværende Lovforslag er fremsat for den danske Rigsdag, er saalydende*):

§ 1. Ægtebarn, hvis Fader har dansk Indfødsret, erhverver ved Fødselen Indfødsret. Udenfor Ægteskab født Barn, hvis Moder har dansk Indfødsret, erhverver ved Fødselen Indfødsret.

Et Hittebarn, som bliver fundet her i Riget, anses, indtil andet oplyses, som havende Indfødsret.

Indholdet dækker ganske Loven af 1898 § 1, § 9, 1. Stykke, og § 10.

§ 2. Fremmed Mand og fremmed ugift Kvinde, som er født her i Riget og vedblivende har haft sit Hjemsted her indtil det fyldte 19. Aar, erhverver derved Indfødsret.

Dette gælder dog ikke, hvis vedkommende i Løbet af det sidste Aar for Overøvrigheden (i København Magistraten) har afgivet skriftlig Erklæring om ikke at ville erhverve dansk Indfødsret og ved fyldestgørende Attest har godtgjort at have Statsborgerret i et andet Land. Saadan Erklæring kan dog ikke afgives med Virkning, saafremt den paagældendes Fader — eller, naar Talen er om en udenfor Ægteskab

*) De i Danmark gældende Bestemmelser om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret findes i Lov af 19. Marts 1898, saaledes som denne er ændret ved Lov af 23. Marts 1908. Derhos er der ved Love af 5. September 1920 og 12. Juni 1922 givet Regler om Erhvervelse af dansk Indfødsret i Anledning af de sønderjydske Landsdeles Indlemmelse i Danmark.